

Η Χώρα των Ονειροφυλάκων

Ήταν μια χώρα πολύ μακρινή, πέρα από τα όρια του κόσμου που ξέρουμε, χαμένη στα βάθη του μυαλού και ξεχασμένη στην απεραντοσύνη της καρδιάς. Αυτή τη χώρα δεν τη σημειώνει κανένας χάρτης, ούτε την έχει επισκεφθεί κάποιος τολμηρός θαλασσοπόρος, όπως ο Σεβάχ. Δεν την αναφέρει στις διηγήσεις του κανένας ταξιδευτής, ούτε θα μπορούσε να την περιγράψει κάποιος πολύ ευφάνταστος ψεύτης, όπως ο βαρόνος Μυνχάουζεν. Η χώρα αυτή ήταν πολύ καλά κρυμμένη από αδιάκριτα βλέμματα και τυχοδιωκτικά βήματα.

Τα σύνορά της από τις τρεις πλευρές βρέχονταν από μια μεγάλη και βαθιά θάλασσα. Κανένας δεν μπορούσε να τη διασχίσει χωρίς συνέπειες. Άγρια ψάρια με μεγάλα δόντια, σειρήνες με ανατριχιαστική φωνή και τεράστια κήτη ικανά να καταπιούν ολόκληρες πολιτείες παραμόνευαν στα γαλάζια νερά, προστατεύοντάς την από κουρσάρους ή εχθρικούς στόλους. Κανένα καράβι λοιπόν δεν τολμούσε να πλησιάσει εκείνη τη θάλασσα, παρ' όλο που από μακριά φαινόταν ήρεμη και γαλήνια.

Η μόνη πλευρά όπου δεν υπήρχε θάλασσα ήταν στο βορρά. Όμως κι από εκεί ήταν δύσκολο να περάσει κάποιος ταξιδευτής. Θεόρατα και πάντα χιονοσκεπαστα βουνά, με κορυφές που άγγιζαν τον ουρανό, σκίαζαν τα

βόρεια σύνορα της χώρας. Ο θρύλος έλεγε ότι στα άγρια δάση των βουνών αυτών κυκλοφορούσαν πράσινοι δράκοι – για να μην αναφερθεί κανείς στους αγριότερους δράκους όλων των εποχών, δηλαδή στους μαύρους δράκους. Με τέτοιους φύλακες, λοιπόν, ήταν αδύνατον ακόμη και για τον πιο τολμηρό εξερευνητή έστω και να πλησιάσει εκείνα τα βουνά. Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι κατάφερε να μη γίνει παγοκολόνα από τα χιόνια και τους πάγους, αποκλείεται να μη γινόταν ψητός από την πυρακτωμένη ανάσα κάποιου δράκου.

Σε κείνη τη χώρα, λοιπόν, ζούσαν οι πιο περίεργοι κι ασυνήθιστοι άνθρωποι: άνθρωποι που, όσο παράξενο κι αν φαίνεται, είχαν στην πλάτη τους από ένα ζευγάρι μεγάλα διάφανα φτερά – τόσο διάφανα, σαν να ήταν φτιαγμένα από γυαλί. Τα φτερά αυτά δεν είχαν συγκεκριμένο χρώμα, αλλά κάθε φορά έπαιρναν και διαφορετικό: από το γαλάζιο τ' ουρανού και το μπλε της θάλασσας, από το πράσινο των δέντρων κι από το κόκκινο της παπαρούνας, από το χρυσαφί του ήλιου κι απ' το ασημένιο της σελήνης.

Κατά τα άλλα όμως αυτοί οι άνθρωποι είχαν και πολλές ομοιότητες με τους κοινούς ανθρώπους. Πήγαιναν σχολείο, σπούδαζαν, ταξίδευαν, έκαναν οικογένεια, είχαν φίλους κι ό,τι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί ότι κάνουν οι συνηθισμένοι άνθρωποι. Όμως το πιο σημαντικό απ' όλα, αυτό που τους έκανε ξεχωριστούς, ήταν η δουλειά τους. Όλοι, λοιπόν, οι άνθρωποι αυτής της χώρας είχαν από τη στιγμή της γέννησής τους την ίδια δουλειά, μια πολύ παράξενη, όμορφη και σημαντι-

κή δουλειά: να φυλάνε τα όνειρα των απλών και συνηθισμένων ανθρώπων.

Κάθε νεογέννητο μωρό που γεννιόταν στις χώρες των ανθρώπων, από το πρώτο κιόλας όνειρό του, αποκτούσε στη μακρινή εκείνη χώρα τον Ονειροφύλακά του, τον προστάτη των ονείρων του. Από κείνη τη στιγμή και μετά, ο συγκεκριμένος Ονειροφύλακας θα είχε ως μοναδική του αποστολή να φυλάει τα όνειρα του προστατευόμενού του. Κάθε Ονειροφύλακας, λοιπόν, φορτωνόταν τα όνειρα στην πλάτη του και με τα μεγάλα φτερά του πετούσε στους απέραντους ονειρόδρομους. Όπως είναι φυσικό, οι Ονειροφύλακες είχαν πολλή δουλειά προσπαθώντας να διατηρούν ζωντανά τα όνειρα κι επιπλέον να βοηθάνε τους ανθρώπους ώστε να μην ξεχνάνε τα όνειρά τους, αλλά να τα θυμούνται και να συνεχίζουν να ονειρεύονται.

Αυτή λοιπόν με λίγα λόγια ήταν η μακρινή Χώρα των Ονειροφυλάκων, ίσως η πιο αρχαία κι ευλογημένη χώρα από τη δημιουργία του κόσμου. Κι αυτοί, με λίγα λόγια, ήταν οι Ονειροφύλακες, μια από τις πιο παλιές και ιερές γενιές ανθρώπων.

Κι οι Ονειροφύλακες ήταν τόσο πολλοί, όσα και τα όνειρα του κόσμου.

Έζρα και Αϊσέ

Ανάμεσα στους Ονειροφύλακες ζούσε κι ένα αγαπημένο ζευγάρι: ο Έζρα κι η Αϊσέ. Ο Έζρα ήταν ένας καλοκαμωμένος άντρας με τρικονάζ μάτια κι η Αϊσέ μια όμορφη, καλόκαρδη γυναίκα με μακριά μεταξένια μαλλιά στο χρώμα του φύλλου της ελιάς και μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια. Τόσο ο Έζρα όσο και η γυναίκα του η Αϊσέ προέρχονταν από τις πιο παλιές οικογένειες των Ονειροφυλάκων. Οι ρίζες των οικογενειών τους ήταν τόσο παλιές, που χάνονταν στα βάθη των αιώνων κι έφταναν μέχρι το όνειρο του πρώτου ανθρώπου κι ίσως ακόμη και πιο πίσω: μέχρι το πρώτο όνειρο του ίδιου του Θεού. Ήταν επόμενο λοιπόν να είναι ιδιαίτερα σεβαστοί ανάμεσα στους Ονειροφύλακες. Όλοι τους θαύμαζαν γιατί δούλευαν κι οι δυο τους ακούραστα κι ακατάπαυστα, εκτελώντας στο ακέραιο την αποστολή τους. Ο Έζρα μάλιστα ανήκε στο σώμα των Εκλεγμένων: ένα ανώτατο σώμα Ονειροφυλάκων που το είχε εκλέξει ο λαός της χώρας και φρόντιζε να εκτελούνται οι νόμοι και να διαφυλάσσεται η τάξη.

Ζούσαν ευτυχισμένοι οι δυο τους σ' ένα μεγάλο σπίτι που έμοιαζε πολύ με κείνους τους μικρούς πύργους μιας άλλης εποχής που πολύ συχνά βλέπουμε εγκαταλειμμένους στις Χώρες των Ανθρώπων. Η θέση του σπιτιού ήταν ιδιαίτερα προνομακή. Χτισμένο στην κορυφή

ενός λόφου, έβλεπε από τη μία πλευρά στη θάλασσα κι από την άλλη στη μεγάλη Χώρα των Ονειροφυλάκων. Το σπίτι ανήκε κάποτε στον πατέρα του Έζρα και πριν από αυτό στον παππού του και πάει λέγοντας: γενιές και γενιές Ονειροφυλάκων είχαν μεγαλώσει εκεί μέσα. Λογικό λοιπόν ήταν κάποια στιγμή ο Έζρα να θέλει να μεγαλώσουν εκεί πέρα και τα δικά του παιδιά, η επόμενη γενιά των Ονειροφυλάκων.

Τα χρόνια όμως περνούσαν κι ο Έζρα κι η Αϊσέ δεν έκαναν παιδιά. Αυτή ήταν η μόνη τους στεναχώρια και το μόνο παράπονο που είχαν από την κατά τα άλλα ευτυχισμένη ζωή τους.

— Κρίμα...

— Τι κρίμα να μην έχουν ένα παιδάκι...

— Ε, δεν μπορεί να τα έχουν όλα.

— Δουλεύουν πολύ. Ίσως να μην έχουν χρόνο να μεγαλώσουν ένα παιδί.

— Ναι, αλλά ξέρω καλά πως θα ήθελαν ένα παιδάκι.

— Θα είναι μεγάλο πλήγμα για τον Έζρα να μην κάνει παιδί. Προέρχεται από τις πιο παλιές και τις πιο αξιόσεβαστες οικογένειες της χώρας μας.

Περίπου αυτά έλεγαν μεταξύ τους οι Ονειροφύλακες συχνά πυκνά, αλλά ευτυχώς ο Έζρα κι η Αϊσέ δεν έδιναν σημασία στα κουτσομπολιά. Συνέχιζαν να ζουν αγαπώντας ο ένας τον άλλο και δουλεύοντας σκληρά. Μόνο στις προσευχές τους στο Θεό φανέρωναν το παράπονό τους και παρακαλούσαν να αποκτήσουν κι αυτοί ένα παιδάκι. Υπόσχονταν ότι θα το αγαπούσαν πιο πολύ κι από τον ίδιο τους τον εαυτό...

Έρση όπως «δροσοσταλίδα»

Τα χρόνια περνούσαν και, μια όμορφη αυγουστιάτικη μέρα, ανάμεσα στ' άλλα παιδιά Ονειροφύλακες γεννήθηκε κι ένα μικρό κοριτσάκι. Την ώρα ακριβώς που ο μικρός Αλή, σε κάποια άλλη χώρα, ονειρευόταν να τρέχει ξέγνοιαστος μέσα σε ένα καταπράσινο λιβάδι, γεννήθηκε το κορίτσι-Ονειροφύλακάς του, που θα είχε ως μοναδική της δουλειά να φυλάει τα όνειρά του. Ήταν ένα όμορφο κοριτσάκι με μεγάλα τρκουνάζ μάτια (όπως του μπαμπά της) και μεταξένια μαλλιά στο χρώμα του γκριζοπράσινου φύλλου της ελιάς (όπως της μαμάς της). Το δέρμα της ήταν τόσο άσπρο, σχεδόν διάφανο, που φαίνονταν οι μικρές μοβ φλέβες της. Ήταν γλυκό κοριτσάκι, μικροκαμωμένο και ήσυχο, γι' αυτό και οι γονείς της έψαχναν ένα όνομα που να της ταιριάζει. Έψαξαν και ξαναέψαξαν, κι αφού μελέτησαν πολύ προσεκτικά τον κατάλογο με τα ονόματα που υπήρχαν στα βιβλία των ονομάτων, διάλεξαν αυτό που θεώρησαν πιο κατάλληλο. Έτσι έγινε λοιπόν και το κοριτσάκι πήρε τ' όνομα που, σύμφωνα με τα βιβλία τους, σε μια αρχαία γλώσσα σήμαινε «δροσοσταλίδα»: την είπαν Έρση. Τι πείραζε που ήταν η πιο μικρή κι η πιο εύθραυστη απ' όλα τα παιδιά-Ονειροφύλακες; Ήταν γραφτό να μην την ξεχάσουν τόσο εύκολα, ούτε στη Χώρα των Ονειροφυλάκων αλλά ούτε και στις Χώρες των Ανθρώπων.

Ο Έζρα κι η Αϊσέ ήταν πολύ περήφανοι για τη γέννησή της κόρης τους. Κάθονταν με τις ώρες πάνω από την κούνια της και την παρατηρούσαν, της τραγουδούσαν και παρακαλούσαν το Θεό να είναι ευτυχισμένη, γερή και δυνατή. Η χαρά τους ήταν τόσο μεγάλη, που δεν ανησυχούσαν που τα φτερά της, σε αντίθεση με των υπόλοιπων παιδιών, ήταν πάρα πολύ μικρά κι αδύναμα. Ούτε έδιναν σημασία στα ανόητα κουτσομπολιά που κυκλοφορούσαν για την κόρη τους:

— Θα πεθάνει.

— Το βλέμμα της χάνεται στο άπειρο.

Ή:

— Θα πεθάνει.

— Το δέρμα της είναι τόσο λευκό, που μοιάζει διάφανη, έτοιμη να εξαφανιστεί.

Ή ακόμη και:

— Θα πεθάνει.

— Τα φτερά της είναι αδύναμα. Τα φτερά της είναι μικρά, πολύ μικρά για το βάρος των ονείρων.

Και πάντως όλοι έλεγαν με βεβαιότητα:

— Θα πεθάνει, αργά ή γρήγορα. Κρίμα...

Αυτά τα έλεγαν οι Ονειροφύλακες γιατί υπήρχε καταγραμμένο στα χρονικά της χώρας πως καμιά φορά, όταν, τη στιγμή που ονειρεύεται ένα μικρό μωράκι, κόψουν βίαια το όνειρό του, ο Ονειροφύλακός του γεννιέται αδύναμος και με μικρά φτερά. Κάποιοι Ονειροφύλακες μάλιστα είχαν πεθάνει αμέσως μετά τη στιγμή της γέννησής τους. Οι γονείς της Έρσης βέβαια πίστευαν ότι η κόρη τους θα μεγάλωνε κι όλα θα περνούσαν. Κι ο

Έξρα κι η Αϊσέ δεν ήταν τυχαίοι. Όταν λοιπόν εκείνοι έλεγαν ότι η Έρση θα μεγάλωνε και όλα θα έφτιαχναν, πρέπει να ήξεραν τι έλεγαν και κανείς δεν τολμούσε να το αμφισβητήσει. Παρ' όλα αυτά, τα κουτσομπολιά έδιναν κι έπαιρναν. Παντού. Στην αγορά, στις διασκεδάσεις, στα παιχνίδια των παιδιών. Όλοι, μικροί και μεγάλοι, συζητούσαν για την κόρη του Έξρα του Εκλεγμένου, όλοι μιλούσαν για κείνο το μικρό κορίτσι, την Έρση, όλοι μιλούσαν για μια διάφανη δροσοσταλίδα.

— Όταν γεννήθηκε...

— Λίγο μετά...

— Το μωράκι, ο Αλή, ονειρευόταν ακόμη το πρώτο όνειρό του...

— Όμορφο το όνειρό του...

— Αλλά λίγο μελαγχολικό. Λίγο λυπημένο.

— Ήταν δυστυχισμένο παιδάκι.

— Έπεσε τότε ένας κεραυνός.

— Όχι... Περνούσε ο στρατός.

— Έπεσε ένας κεραυνός την ώρα που περνούσε ο στρατός.

— Άγριοι πολεμιστές...

— Με όπλα και μαχαίρια.

— Σήκωσε κάποιος το όπλο του και πυροβόλησε τον ουρανό.

— Έβαλε το όπλο του στο κεφάλι του παιδιού.

— Μια μικρή κίνηση...

— Αλλά τόσο μεγάλη!

— Το αγοράκι τρόμαξε.

— Το αγοράκι σταμάτησε να ονειρεύεται.

- Σταμάτησε να ονειρεύεται;
- Σταμάτησε να ονειρεύεται.
- Καημένο αγόρι...
- Γι' αυτό τα φτερά της Έρσης...
- Είναι μικρά.
- Είναι αδύναμα.
- Δε θα τα καταφέρει.
- Καημένο κορίτσι... Τώρα πάει. Είναι καταδικασμένη.
- Το αγοράκι πώς θα ονειρεύεται;
- Η Έρση δε θα μπορέσει να φυλάξει τα όνειρά του.
- Εκείνος ο στρατιώτης...
- Ο κρότος...
- Εκείνος ο κεραυνός φταίει.
- Εκείνο το όπλο.
- Τι κι αν είναι Εκλεγμένος ο Έζρα; Δε θα μπορέσει να τη σώσει.
- Τι θλιβερή ιστορία... Είναι να τους λυπάσαι.
- Ναι. Να τους λυπάσαι. Όλους.

Κι έτσι, στο εξής, πρωί και βράδυ, κανείς δε μιλούσε για το διάφανο δέρμα της Έρσης, για τα όμορφα τριγυρνάζ μάτια της Έρσης, για το χαμόγελο της Έρσης, αλλά για το πόσο μικρά ήταν τα φτερά της Έρσης.

«Θέλει λίγη παραπάνω φροντίδα. Αυτό είναι όλο. Θα μεγαλώσει, θα δυναμώσει και όλα θα φτιάξουν» έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του ο Έζρα.

«Θέλει λίγη παραπάνω φροντίδα. Αυτό είναι όλο. Θα μεγαλώσει, θα δυναμώσει και όλα θα φτιάξουν» έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της η Αϊσέ. Στο μεταξύ όμως, στον πύργο του Έζρα και της Αϊσέ άπλωναν λευκά χαλιά, ένα

χρώμα που να είναι ουδέτερο, για να μην ενοχλούν την Έρση, για να μην την τυφλώνουν τα χρώματα. Κάλυπταν τα παράθυρα με χοντρές άσπρες μεταξωτές κουρτίνες για να μην την ζαλίζει το φως του ήλιου και να μην τη θλίβουν οι ασημένιες ανταύγειες του φεγγαριού. Κρατούσαν κλειστές τις πόρτες για να μην την κουράζουν οι θόρυβοι του δρόμου και να μην την αναστατώνουν οι φωνές και τα γέλια απ' τα παιχνίδια των άλλων παιδιών.

— Θα την κρατήσουμε εδώ μέσα, μέσα στη λευκή ασφάλεια του πουθενά, κι όλα θα φτιάξουν, έλεγε ο Έζρα.

— Θα μείνει ήρεμη μέσα στη λευκή ησυχία του τίποτα κι όλα θα στρώσουν, έλεγε η Αϊσέ.

Αν και ήταν Εκλεγμένος όμως, ο Έζρα δεν μπορούσε να κάνει του κεφαλιού του. Η κόρη του είχε ένα σκοπό και μια δουλειά όπως όλοι οι Ονειροφύλακες της χώρας του. Για να μείνει κλεισμένη στο λευκό πύργο τους, έπρεπε να έχει ειδική άδεια από τους Γηραιούς, δηλαδή το συμβούλιο των αξιосέβαστων και σοφών γέροντων της χώρας τους, που ήταν το ανώτερο συμβούλιο όλης της χώρας. Κάποιοι μάλιστα έλεγαν πως αυτό το συμβούλιο πολύ συχνά έπαιρνε εντολές ακόμη κι από τους ίδιους τους Αγγέλους.

Μια βροχερή χειμωνιάτικη μέρα, λοιπόν, παρουσιάστηκαν ο Έζρα κι η Αϊσέ στο Συμβούλιο των Γηραιών. Ήθελαν να πάρουν την άδεια να κρατήσουν την Έρση απομονωμένη στο σπίτι τους, για να μπορέσει να μεγαλώσει χωρίς την σκοτούρα των ονείρων, χωρίς να εξαντλείται από την επίπονη προσπάθεια να φυλάει τα

όνειρα εκείνου του παιδιού. Ήταν αποφασισμένοι κι έτοιμοι να κάνουν τα πάντα προκειμένου να μπορέσει η κόρη τους να δυναμώσει και να ζήσει.

Δεν ξέρουμε τι τους ρώτησαν οι Γηραιοί, γιατί οι Γηραιοί δε μιλούσαν με τα λόγια, αλλά με τα μάτια. Είχαν τόση σοφία, που έφτανε να κοιτάξουν όποιον ήταν μπροστά τους, για να του θέσουν με το βλέμμα τις κατάλληλες ερωτήσεις. Με αυτό τον τρόπο, αν κάποιος δεν μπορούσε να αισθανθεί τις ερωτήσεις των Γηραιών, σήμαινε ότι δεν ήταν άξιος να βρίσκεται στο σοφό συμβούλιό τους, ότι το αίτημά του δεν ήταν δίκαιο ή λογικό κι έπρεπε ν' αποχωρήσει. Ο Έζρα κι η Αϊσέ απέδειξαν όμως ότι μπορούσαν να καταλάβουν τις ερωτήσεις τους. Έτσι, ίσως να μη μάθουμε ποτέ τι ήταν αυτό που τους είχαν ρωτήσει οι Γηραιοί, ξέρουμε όμως τις απαντήσεις που έδωσαν. Όπως επίσης ξέρουμε ότι απάντησαν με θάρρος και ειλικρίνεια.

— Είναι αδύναμη, σοφοί γέροντες, η κόρη μας.

— Πολύ αδύναμη. Σαν ένα κλαράκι.

— Σαν το μίσχο ενός λουλουδιού.

...

— Ναι, είναι αλήθεια.

— Είναι πολύ μικρά τα φτερά της.

— Όμως θα μεγαλώσουν.

...

— Υπήρχαν κι άλλοι Ονειροφύλακες σαν αυτήν. Είχαν κι εκείνοι μικρά φτερά όταν γεννήθηκαν. Ήταν κι εκείνοι αδύναμοι, αλλά όταν μεγάλωσαν μπόρεσαν να κάνουν το καθήκον τους.

...

- Με πολλή υπομονή και μεγάλη επιμονή.
- Με παραπάνω ηρεμία.
- Με περισσότερη φροντίδα και κατανόηση.
- Με πιότερη στοργή.
- Με άπειρα χάρδια και φιλία.
- Με απέραντη αγάπη.

...

- Θα προσπαθήσουμε.
- Θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας.
- Ακόμη περισσότερα.
- Θα μπορέσουμε.
- Θα τα καταφέρουμε.

...

- Δε θα σας ντροπιάσει.
- Δε θα σας απογοητεύσει.
- Θα εκτελέσει στο ακέραιο την αποστολή της.

...

- Ακόμη και την ίδια μας τη ζωή.
- Ακόμη και την ίδια μας τη ζωή.

...

- Το υπόσχομαι.
- Το υπόσχομαι.

Ο Έζρα κι η Αϊσέ περίμεναν έξω από τις κλειστές πόρτες για την απόφαση του Συμβουλίου των Γηραιών. Ύστερα από λίγο τους ήρθε η απάντηση γραμμένη σε μια σφραγισμένη περγαμηνή: Μπορούσαν να κρατήσουν την κόρη τους προστατευμένη στο λευκό της πύργο, αρκεί όταν δυνάμωνε να έβγαινε στον κόσμο τους.

Και τότε ή θα ζούσε όπως όλοι εκτελώντας το χρέος της ή θ' ακολουθούσε τη μοίρα αυτών των οποίων τα φτερά δεν άντεχαν το βάρος των ονείρων.

Έπειτα λοιπόν κι από την άδεια των Γηραιών, η Έρση θα μπορούσε να ζήσει απομονωμένη στο λευκό τους κάστρο. Τότε ήταν μόνο δύο χρόνων και θα έπρεπε να ζήσει για χρόνια πολλά μακριά από τις φωνές, τα χρώματα, τα γέλια, τα φώτα, τη χαρά, τη λύπη και το βάρος των ονείρων. Δηλαδή μακριά απ' όλα όσα μπορούν να ταράξουν ένα μικρό κι αδύναμο Ονειροφύλακα, αλλά ταυτόχρονα μακριά κι απ' όλα όσα χρειάζεται κάθε παιδί –είτε είναι Ονειροφύλακας είτε όχι– για να μεγαλώσει και ν' αναπτυχθεί σωστά.